

Mara Onel

LA PLAZA
•
O CARTE DE BUCATE

Ilustrație copertă: *Prof. Dana Velea*

Ilustrații interior: *Giorgian Gînguț*

MARA ONEL

LA PLAZA
●
O CARTE DE BUCATE

două romane polițiste

EDITURA CARMINIS

Tatălui meu, care m-a învățat
că dragostea înseamnă mai mult
decât un cuvânt, iar familia, mai
mult decât un nume - cel căruia îi
datorez ceea ce sunt astăzi.

Te iubesc, Papa!

Bună! Sunt Mara și am 14 ani. Iubesc mult ceea ce fac și am noroc să pot să fac ceea ce iubesc. M-am îndrăgostit tot mai mult de a scrie, cu fiecare personaj creat și fiecare poveste imaginată, pentru că am înțeles că a fi scriitor înseamnă mult mai mult decât a scrie; înseamnă a trăi fiecare clipă și fiecare emoție alături de protagoniști și, pagină cu pagină, a trăi o nouă viață. Totuși, un scriitor ar rămâne doar un copil cu o imaginație debordantă, dacă nu ar exista cei care să dorească să-l cunoască pe copilul ascuns în inima unui om care nu-i prea mare să viseze.

De aceea, le mulțumesc părinților, care mă iubesc și au crezut în mine încă de la început, surorii mele, care mi-a oferit onoarea de a cunoaște dragostea de soră și fiecărui cititor care face parte din viața mea, lăsându-mă să fiu o parte din viața sa și transformându-mă din copilul cu povești într-o scriitoare adevărată.

LA PLAZA

Cuvânt-înainte

Detectivul Bernard Bertrand intră în scenă, în forță, pentru a face ceea ce știe să facă atât de bine – să găsească vinovatul de crimă, într-o poveste în care detaliile sunt sarea și piperul. Sau, dacă vreți, unul dintre personaje. La fel de vii, de dinamice, de misterioase. Și-am să amintesc unul singur – otrava de curara, de procurat numai din America de Sud.

De-această dată, Bernard Bertrand este surprins în vacanță, la Florența, în hotelul „La Plaza“. Crimele, căci un detectiv de talia lui poate învârti și rostogoli, în același timp, atâtea cazuri câte degete are, crimele și contextul îl incită. Și lumea începe

să se pună în mișcare, în funcție de intuiția și de viziunea lui.

Cartea are cursivitate. Dialogul aduce mereu în scenă elemente noi. Personajele înfloresc, se conturează, prind culoare în obraji tocmai datorită dialogului. Secvențele – scurte – care „capturează“ în rama lor emoții neutre, locuri și ființe trecătoare, fără legătură cu povestea, sunt bine rostuite în structura romanului.

Nu-mi rămâne decât să te invit la Florența, stimate cititor. „La Plaza“ nu-i un hotel oarecare. Cine petrece acolo măcar o noapte se trezește, într-un chip nedeslușit, altfel. Dacă se mai trezește.

Denisa Popescu

*Poetă, membră a Uniunii
Scriitorilor din România*

Capitolul 1

Primele raze ale dimineții se revarsă încet, cu blândețe, deasupra orașului Florența din înșorita Italie. Vara este la jumătate, ceea ce înseamnă că a sosit vremea ca cel mai cunoscut detectiv monegasc¹, Bernard Bertrand, să se bucure de singurul său concediu din an. Cu pași mărunți și repezi, ajunge în fața hotelului *La Plaza*. Se oprește o secundă, asigurându-se că adresa este corectă, apoi împinge în ușa rotativă de la intrare.

În ciuda orei matinale, un zumzet agitat este omniprezent. Oriunde ai privi, turiști încântați, nerăbdători sau chiar iritați – *din cauza unor întârzieri sau neînțelegeri, presupune domnul Bertrand* – așteaptă să fie cazați. El se îndreaptă spre

¹ *originar din principatul Monaco*

femeia de la *Recepție* și prezintă câteva date personale, împreună cu rezervarea. Luând cheia și bagajele, trece pe lângă mulțime și pe lângă liftul care l-ar duce la etajul cinci. Alege treptele, pentru că a considerat întotdeauna că atunci când va renunța la ele, deși ar avea de ales, ar însemna că nu mai este el însuși – *ar începe să îmbătrânească*, așa cum s-a exprimat chiar el cândva... Aproape zece minute mai târziu, bărbatul nu prea înalt, cu ochi negri, mereu cercetători, fără nici măcar un singur fir de păr alb, la cei 47 de ani ai săi, care, în puținul timp liber, cântă la un pian vechi – *îi place însă mai mult să-i asculte pe cei profesioniști* –, își pune deja lucrurile în ordine, în camera cu numărul 510.

Când totul se află *exact* acolo unde trebuie, Bernard Bertrand îmbracă unul dintre costumele sale preferate și coboară sprinten în restaurant, pentru micul dejun. Cât timp își așteaptă ceașca de cafea fără zahăr, își rotește privirea prin încăpere, oprindu-se asupra fiecărui chip prezent –

defect profesional, se amuză în sinea lui – și continuă să-i studieze pe cei de la mese și pe angajații care se învârt neîncetat, încercând să-i mulțumească pe toți.

— Comanda dumneavoastră, îi surâde femeia tânără care îl servește. Și... Ați fi amabil... nu-și mai continuă fraza, dar îi întinde un stilou și o agendă și îi aruncă o privire cu un amestec de încântare și respect profund.

Bertrand îi zâmbește scurt și îi oferă un autograf. Bine... S-a înșelat când a crezut că, dacă va pleca în vacanță într-o țară străină, nu-l va recunoaște nimeni și va avea parte de câteva zile de liniște. Și totuși... Nu poate fi chiar atât de rău..., nu?

După micul dejun, bărbatul alege primul obiectiv turistic dintr-o lungă listă, afișată în holul recepției. Astfel, își petrece întreaga zi în *Catedrala Santa Maria del Fiore* și, pentru că este vorba despre trepte, le urcă pe toate cele patru sute șaiszeci și trei ale Domului. Priveliștea care se întinde în fața sa merită efortul. Abia când cerul

capătă nuanțe rubinii, Bertrand oftează prelung și se întoarce la *Plaza*. După cină și un scurt schimb de replici cu recepționera, urcă în cameră, fără a ezita să aleagă din nou scările. Rămâne treaz până mai târziu, răsfoind un roman vechi.

A doua zi, dis-de-dimineată, bătaii rezezi în ușă îi întrerup visele agitate.

— Domnule Bertrand! Domnule Bertrand! se aude o voce de bărbat.

Domnul Bertrand coboară confuz din pat și îmbracă un halat în drum spre ușă. Deschide. Nu-l cunoaște pe cel care i-a tulburat somnul. O clipă, tăcerea persistă. Apoi, domnul necunoscut vorbește primul:

— Se poate...? își înclină capul spre interior, în semn că așteaptă să fie invitat înăuntru.

Bernard Bertrand își flutură mâna în aer, arătându-i că este bine-venit – *deși... lucrurile nu stau chiar așa...*

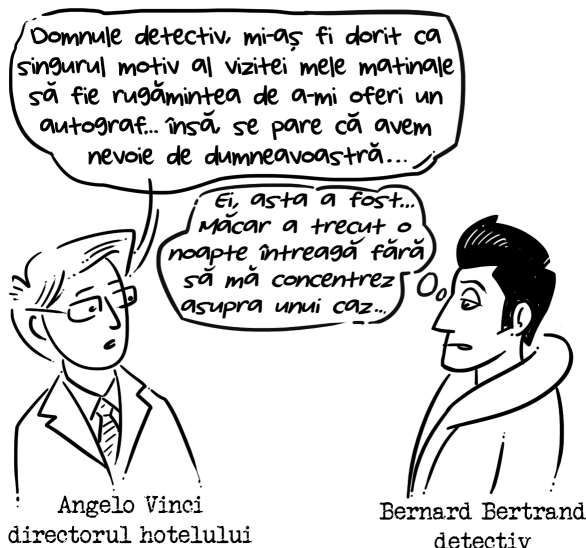
— Domnule Bertrand, este o onoare să vă avem printre noi, și o spun în calitate de director al acestui hotel. Numele meu este Angelo Vinci.

Cei doi își strâng mâna, iar detectivul, încă neînțelegând nimic, vorbește pentru prima dată:

— Numele meu este Bernard Bertrand. Dar cred că știți deja asta.

Directorul zâmbește, ușor stânjenit, luând loc pe unul dintre scaunele de lângă o măsuță de sticlă. Bertrand se așază pe celălalt și așteaptă, cu un sentiment ciudat, nedefinit.

— Domnule detectiv, începe Vinci, mi-aș fi dorit ca singurul motiv al vizitei

mele atât de matinale să fie rugămintea de a-mi oferi un autograf, însă – și regret că trebuie să spun aceste cuvinte – am nevoie de dumneavoastră. Și nu pentru o sesiune de fotografii cu numeroșii fani, din păcate.

Ei, asta a fost, își spune în gând monegascul. Măcar a trecut o noapte întreagă fără să mă concentrez asupra unui caz, a infractorilor și a posibililor suspecti...

— Vă ascult, se încruntă el ușor.

— Hm! De fapt... Poate ar trebui să vedeți.

Fără alte cuvinte, se ridică amândoi în același timp. Bertrand îl urmează pe director până la camera de la capătul culoarului. Vinci deschide ușa doar după ce se asigură că sunt singuri pe coridor.

În patul mare din centrul camerei, un bărbat în jur de treizeci de ani stă întins, fără suflare. Detectivul se apropie de el și-l studiază cu atenție, în tăcere, minute în șir. Pierzându-și răbdarea, Angelo Vinci cere să știe:

— Ei bine? Ce facem acum?

Bertrand își îndreaptă atenția spre director:

— Acum, domnul meu, am să mă întorc în cameră, voi face un duș, mă voi schimba în niște haine mai... potrivite – arată spre halatul de pe el – și voi lua micul dejun. Apoi, voi avea nevoie de dumneavoastră. Între timp... nimeni să nu părăsească hotelul!

Vinci încuviințează printr-o mișcare a capului, apoi ies și se despart: el se va ocupa de sarcina primită, iar Bertrand va arăta exact așa cum trebuie să arate un detectiv adevărat.

O jumătate de oră mai târziu, totul este pus la punct, iar în restaurant, într-un costum recent achiziționat, cu o cravată asortată, Bernard Bertrand își bea cafeaua neîndulcită și savurează niște specialități italienești.

— Unii sunt încă în camere, alții au coborât în recepție și câțiva se află în salonul pentru fumători. Restul... – Vinci

arată spre mesele din jurul lor, așezându-se lângă detectiv.

— Prea bine.

— Poliția este și ea aici. Acum inspectează camera și se va stabili ora decesului.

— Va trebui să-i cunosc pe domnii polițiști puțin mai târziu, înainte să plece.

Își deschide agenda pe care, așezând-o în bagaj, sperase că o va folosi pentru a însemna detalii despre locurile vizitate. Îi pune, mai întâi, întrebări directorului:

— Numele domnului?

— Giorgio Riccardo.

— Vârstă?

— Treizeci și unu.

— Pentru prima dată în acest hotel?

— Nu.

Bertrand face o pauză, puțin surprins de informație, apoi reia *interogatoriul*:

— Cât de des apelează la serviciile dumneavoastră?

— De două ori în fiecare lună.

— De cât timp?

— Șase luni. Dar, la început, se caza la noi numai la sfârșitul lunii.

— De când a schimbat acest obicei?

— De două luni.

Se oprește pentru moment și notează atent, cu un scris ordonat și elegant:

Giorgio Riccardo, treizeci și unu de ani, client fidel.

Telefonul lui Vinci sună, poruncitor. După o scurtă pauză, acesta izbucnește:

— Nu! Nu se poate! Hotelul meu! Imposibil!

Închide și mâna îi tremură ușor. Îi vorbește detectivului și vocea îi sună pierită:

— Nu știu cine este și ce vrea, dar individul ăsta mă va distruge! Dacă se află, sunt terminat! Afacerea mea se prăbușește! Dacă nu s-a sfârșit încă? Dacă va ucide din nou azi sau în seara asta? E revoltător!

— Ce? Întreabă Bertrand calm.

— Mai sunt două femei, șoptește Vinci doar pentru Bernard Bertrand, în camerele 514 și 610.

Telefonul sună iar. Răspunde cu teama unei noi vești teribile:

— Da...?

Conversația durează doar câteva clipe, în care el nu mai face decât să asculte vocea de la celălalt capăt al firului. Apoi, îl anunță pe Bertrand:

— Sunt așteptat la recepție. Mă puteți însoți acum, dacă doriți să-i întâlniți pe cei de la Poliție.

Strângându-și mâna și lăsându-l pe director să facă scurte prezentări, Bertrand și cei doi bărbați în uniformă ajung la adevărata problemă:

— Așadar, domnilor, ce ne puteți spune? cere monegascul să știe.

Vorbesc aproape doar mimând cuvintele, departe de ochii celor curioși, aflați în fotoliile din recepție:

— Vestea rea este că, după cum știți, Giorgio Riccardo nu este singura victimă.

— Și vestea bună? nu se lasă Bertrand descurajat.

— Vestea bună este că vom avea rezultatul autopsiei înainte de orele prânzului.

— Vom aștepta, zâmbește el.

Cu ajutorul cuvintelor potrivite, reușește să-i convingă să-i lase lui un set de fotografii făcute la locurile crimelor.

— Mulțumim, domnilor. Anunțați-ne de îndată ce știți mai multe. Între timp, voi încerca să dau și eu o mână de ajutor, în stil propriu.

Acestea fiind zise, polițiștii se întorc la secție, directorul, la hotelul lui, iar detectivul, la ceea ce știe cel mai bine să facă. Următoarele ore le petrece în trei camere diferite: 514, 515 și 610. Se oprește la etajul lui. Intră în 514, trece de banda pe care scrie *NU TRECEȚI! POLIȚIA!* și găsește patul mare, deja aranjat perfect, de parcă nu ar fi stat nimeni în el, deși poza la care se uită acum dovedește că o femeie tânără, la vreo 25 de ani, era culcată aici, într-o poziție nefirească. Stătea într-o parte și avea mâna întinsă pe noptiera de lângă ea, pe care se afla un pahar cu apă. Cine doarme așa? De ce ar fi așezat-o criminalul astfel? Și partea mai ciudată este că purta

un halat de noapte din satin – se pregătea să doarmă – dar era încă machiată. Nu a mai ajuns să se demachieze... Atunci, de ce s-a mai străduit vinovatul să o facă să pară că mergea la culcare – o tentativă oricum nereușită...? Cine doarme într-o asemenea poziție și fără să se demachieze? Măcar la Riccardo totul arăta mai natural. Dacă s-a descurcat cu el, de ce nu a reușit și cu ea? Aruncă o privire atentă prin întreaga cameră, apoi trece la următoarea: 515, Giorgio Riccardo. Și aici, ignoră avertismentul *NU TRECEȚI!* și cercetează amănunțit. O jumătate de oră îi este de ajuns.

— Hm! este tot ce spune, înainte să urce în camera 610.

Încă de la intrare, simte o diferență: este mult mai cald aici – o căldură neplăcută. E mult prea cald. Și vede îndată cauza: draperiile sunt trase și ușa de la balcon este larg deschisă. Soarele bate puternic. Pe balcon, un scaun cu spătar este așezat aproape de balustradă, de parcă cineva ar fi stat acolo, pentru a admira priveliștea.

Se uită la o a treia fotografie. O femeie brunetă, cu un păr lung, mătăsos, stătea pe acel scaun. Ceea ce nu se potrivește, ceea ce-i amintește de cealaltă femeie este poziția mâinii. Mâna îi era întinsă peste balustradă, cu palma în sus. La fel ca mai înainte, studiază camera minute în șir. Tresare când ușa se deschide cu un zgomot înăbușit.

— Domnule Bertrand, aproape strigă Vinci. Avem rezultatele autopsiei, mai adaugă, în șoaptă de această dată, dându-și seama că ar putea fi auzit de cine nu trebuie.

— Ei... Ne întâlnim în biroul dumneavoastră, rostește detectivul și se îndreaptă spre trepte, în vreme ce directorul apasă butonul liftului.

— Dar... începe Vinci, însă își dă seama că, în ritmul acela, cel mai probabil, Bernard Bertrand a coborât deja un etaj întreg.

Așa cum au stabilit, câteva minute mai târziu cei doi se află la parter, în biroul lui Vinci. Acesta îi înmânează un plic monegascului, care îl deschide calm, stăpânindu-și

perfect nerăbdarea. Se așază amândoi în același timp pe scaune și își dreg glasul la unison. Dacă nu ar fi fost vorba de trei crime, ar fi fost amuzante aceste coincidențe... Vorbesc în același timp și spun același lucru:

— *Așadar* – Bertrand afirmă, gânditor, Vinci întreabă, tensionat.

— *Așadar*, reia Bertrand, au fost otrăviți. Dar știam asta.

— Știam?!

— *Eu*, cel puțin...

— Cum?

— Cum au fost otrăviți sau cum știam? Încearcă detectivul să mai destindă puțin atmosfera.

— Amândouă, decide Vinci repede.

— Știam, pentru că, în afară de faptul că nu era vizibilă nicio plagă provocată prin înjunghiere sau prin alte mijloace, niciuna dintre victime nu era mai palidă decât ar fi trebuit să fie, ceea ce înseamnă că nu pierduseră sânge încât să-iucidă. Deci nu exista posibilitatea unei răni pe care să nu o vedem. Acum, ajungem la

partea interesantă. Aici scrie că, în urma cercetărilor, otrava folosită este *curara*. Ceea ce explică de ce lividitatea nu era atât de evidentă. Otrava de curara paralizează corpul, dar inima poate continua să bată, așa că sângele mai circulă o perioadă în corp. Și totuși... E cev...

— Vai! Hotelul meu!

— Păstrați-vă calmul, domnul meu! Păstrați-vă calmul și, dacă se poate, păstrați și rețeta pentru *sfogliatelle*! Sunt absolut delicioase! Credeam, totuși, că se servesc doar în Campania...

— Am adus în meniu specialități culinare din fiecare regiune a Italiei. A fost ideea mea, explică Vinci, puțin derutat de turnura discuției.

— Bine, domnule director. Dacă îmi promiteți că mâncarea va rămâne cel puțin la fel de gustoasă și dacă vom reuși să elucidăm acest mister sumbru, voi reveni la anul în *La Plaza*.

Un zâmbet slab în colțul gurii este singurul răspuns pe care îl mai poate da

directorul, confuz. Apreciază eforturile detectivului, dar nu prea mai crede cu adevărat că-și va salva afacerea. Și... Dacă va pierde mai mult? Dacă nu doar afacerea îi va fi distrusă? Dacă, în cele din urmă, își va pierde el însuși viața? O, nu...

Bernard Bertrand înțelege trăirile lui Vinci. I le citește în ochi, pe măsură ce îi traversează sufletul și mintea. Își așază o mână pe umărul lui și-l asigură:

— Va fi bine, domnule director! Voi face totul pentru a fi bine. Vasul acesta nu se va scufunda, iar căpitanul va rămâne la cârmă și îl va conduce mult timp de acum înainte, pentru că se anunță vreme bună și mult soare la orizont. Vântul va sufla din pupă!

Îi face cu ochiul și îi zâmbește încurajator. Își dorește să poată duce la îndeplinire ceea ce tocmai a promis, așa că nu mai pierde timpul.

— Voi fi în camera mea, își ia el la revedere.

— Domnule Bertrand! îl oprește Vinci înainte să deschidă ușa biroului.

— Da?

— Mulțumesc!

— Nu încă, domnule director. Nu încă. Apoi iese și-l lasă pe director mai descurajat și mai nedumerit decât a fost vreodată.

În agendă, detectivul notează:

- **ALMA ROSSI**, 25 de ani, camera 514
 - 5 cămăși de noapte din mătase și satin
 - rujuri, culori stridente, farduri
 - rochii din piele
 - fumătoare, scrumieră goală
 - decedată între 23:10 și 00:45
- **GIORGIO RICCARDO**, 31 de ani, camera 515
 - urmă de verighetă pe inelar
 - ruj pe jumătatea dreaptă a buzei de jos (nu foarte evident, dar vizibil)
 - nefumător, scrum în scrumieră
 - decedat între 22:15 și 23:45
- **TESSA ERRANI**, 27 de ani, camera 610
 - naturală, simplă
 - miros de coniac în cameră
 - decedată între 00:35 și 1:00
- **VINOVAT**

Otrava de curara este un amestec de plante care se găsesc în America de Sud, așadar căutăm un sud-american sau pe cineva legat de acest continent și care are, probabil, cunoștințe medicale.

Este fumător și cunoscut al lui Riccardo, întrucât a fumat în camera lui.

Informațiile le-a aflat din raportul autopsiei sau le-a observat el însuși. Pentru moment, are suficient. A tras unele concluzii. Blonda, Alma Rossi, prefera să trăiască după filmele de aventură – pe picior mare și asumându-și mereu riscuri mari. Cel mai probabil, se vedea cu cineva aici, judecând după multele haine de noapte, de cea mai bună calitate.

Riccardo... Giorgio Riccardo, 31 de ani, client fidel... Se pare că era fidel doar hotelului.

La Tessa Errani este greu de spus. Părea genul de femeie care își petrece viața printre cărți, nu iese în oraș seara și merge la culcare devreme. Autopsia a dovedit că nu avea niciun viciu. Ceea ce contrazice mirosul puternic al coniacului...

În salonul pentru fumători, inspec-tează o listă pe care a cerut-o directorului. Vrea să-și stabilească suspectii principali. Atenția îi este atrasă de trei sud-americiani, o femeie cu studii superioare în medicină și vărul lui Vinci, pe care află că directorul

nu l-a îndrăgit niciodată prea mult, dar păstrează aparențele, lăsându-l să se cazeze fără să plătească. Angelo Vinci l-a asigurat că individul a venit să-l enerveze, pentru că știe că nu e bine-venit.

Poate pare exagerat, dar nu poate exclude posibilitatea că bărbatul ar vrea să-i facă rău.

— Domnule director, a venit timpul să-mi fac meseria. Rugați-i, vă rog, pe dumnealor – indică cele cinci persoane cu un deget – să vină aici, pe rând.

Fără să mai adauge nimic, domnul director se conformează și-l lasă pe detectiv singur, în salonul pentru fumători.